

**Tale af Kirsten Sønderby, Præst og provst i Aabenraa.
Ved Life-boats ankomst til Aabenraa den 9. august 2017**

Leve i nu'et.

Det siger de at vi skal

Men det kan vi ikke

Og samtidig er det hele tiden det vi gør

For findes der andet end nu'et?

Vi kan ikke fordi vi hele tiden er i gang med at være alle andre steder end dette lille nu;

Hvor lagde jeg nu mine nøgler og nu skal jeg også huske at få købt det og det og det min datter sagde var jo lidt bekymrende og i morgen kommer mine svigerforældre og hvad med arbejdet og nå det hele... Lev i nuet...

Nej mindst tre steder er vi hele tiden; i fortiden, nutiden og i fremtiden, i længslen, livet og erindringen

Vi stod sammen og så Lifeboats, livsbådene sejle ind i vores dybe fjord. Smukke, glidende skabninger på vandet, elegante og feminine og lastede med fortælling og betydning for os som ser dem. Fordi vi kan lægge vores liv og vores nu, vores længsel og erindring ind i dem.

Længslen, som aldrig slipper os, vi er væsener med indbygget længsel, her i livsbådene er længslen udtrykt i ungdommen, den unge smukke kvinde, men længslen slipper os aldrig. Skuffelser og svigt kan lære os at slå længslen ned og ikke give den rum, men den som en gang har set kærligheden vil aldrig holde op med at længes.

Livet, som altid bærer os med sig og bringer nyt liv til verden også gennem os. Som den vordende mor der bærer og udholder, glæder sig og frygter, for fødslen er en smertefuld og farlig overgang mellem livet og udslettelsen. En underfuld begivenhed på en gang opfyldt af konkret fysik og stor mystik. Disse overgange som gentager sig i vores liv, underfulde, glædelige og forfærdelige, når vi forandrer vores liv afgørende, står over for et nyt afsnit, skal flytte fra barndomshjemmet, forelsker os, får børn, tager store altforandrende livsbeslutninger og nogen af dem tages for os og på et tidspunkt skal vi dø. På hospice sagde en sygeplejerske engang til mig at hendes arbejde var som jordemoderens. At hjælpe et menneske der skulle dø var som at hjælpe et menneske der skulle fødes....

Og endelig mindet som er fortolkningens rum. Vi husker det som det var og netop som vi husker at det var på det tidspunkt hvor vi erindrer det. Vi erindrer ikke vores barndom på samme måde når vi er midaldrende som vi gjorde da vi var unge, vel? Erindringen er lige som nuet altid på vej og på farten.

Lige før da lifeboats sejlede ind gennem vores fjord, modtaget af både og skibe fra vores havn, tænkte jeg at det var et nu, et øjeblik jeg måtte huske. Og at det var et nu jeg skulle huske at være i, lægge mærke til, være opmærksom på. Og jeg må indrømme at mens jeg tænkte det var jeg i gang med at længes og erindre og leve i alt muligt andet også.

Og måske er det sådan det bare er. At Nu er Alt og Intet, at Nu er i bevægelse og altid er mindst tre; længsel, liv og erindring.

At de glimt at opfyldt Nu uden uro og tankestrøm er få og guddommelige, mens alt det andet Nu er delt og på vej, i uro og i løb som kildens løb over sten og bred.

At Nu er skønhed og mening og meningsløshed, og angst og kærlighed og længsel, liv og erindring.

Velkommen til Lifeboats her i vores NU